

Sukuselvitys

Salapoliitikko Kitisen Kanen ovella seisoj Salaperäinen Saksalainen.

— Guten Tag, se sanoi. — Olisi töitä.

Salapoliitikko oli vähän hämmästynyt ja mielissäänkin, kun hänet vielä muistettiin. Hän oli jo ajat sitten vetäytynyt eläkkeelle, eikä ollut sen jälkeen tehnyt muuta kuin lotonnut.

— Jaa, hän kysyi epäluuloisesti, mitä pitäisi tehdä?

— Otta selko, mikä mies olla Ahti Karjalainen, Salaperäinen sanoi salaperäisesti.

— Olkoon, Kane myöntyi. Homma kuulosti helpolta, ja Kanen teki jo mieli nähdä vähän maailmaa ja pittää kuntoloma ensimmäiseksi ja ostaa auto ja asuntokin pitäisi vaihtaa. Lotosta oli tullut vain neljä ja lisänumero kierroksella 12, joten raha olisi nyt paikallaan.

Kane läksi niiltä jalansijoiltaan Helsinkiin. Hän meni futuristidiskoon, koska arveli tapaavansa siellä asioista perillä olevia tahoja.

Ja oikeassapa Kane olikin. Heti ovella häntä vastaan käveli kävelvä mikrofoni, joka pyysi haastattelea KGB:hen. Kane myönsi lyhyen lausunnon ja lähetti terveisiä, muttei paljastanut mitään olennaista.

Päästyään jatkamaan hän lyöttyäytyi Kike Elomaan haisuilihakseksi ja Reijo Paukun rinnoiksi naamioituneen pariskunnan seuraan. He olivat melkein uskottavan näköisiä, mutta haisuilihaksen säärakarvat saivat tämän muistuttamaan Kaarlo Kangasniemeä. Muutenkin he olivat ikäviä, puhuivat koko ajan vain Lasse Virenin akillesjänteestä, joka kai oli joku heidän tuttunsa. Van Goghin korvan ilmaannuttua seurueeseen Kane katosi vähin äänin.

Kääntyessään salapoliitikko oli törmätä Hannu ja Greta Garpoon. He olivat pyydystäneet Aitoon kirjastusjuhliilta jonkun alaikäisen, jota yrittivät lihottaa häkissä minttuliköörillä. Mutta alaikäinen työnsi aina sormensa sijasta pelkkää keskikaljapulloa tunnusteltavaksi, eikä tuntunut lihoavan ollenkaan.

Inhosta värähtäen Kane kavahti toiseen nurkkaan, missä Heikki Haavisto ja Vittorio de Sica väittelivät syksyn maataloustuloratkaisusta.

Kanen mielestä kaikki oli vähän kummaa, mutta hänän olikin jo

eläkkeellä, eikä siis oikein pysynyt mukana maailman menossa.

Onneksi paikalle sattui miekkonen, joka esittäytyi Mauno Koiviston isoäidiksi. Hän tiesi kertoa, että Johannes Virolaisen käly oli mennyt uusiin naimisiin Kalevi Sorsan orpanan kanssa. Mutta jo nyt sillä oli toinen nainen, nimittäin Aarne Saarisen lanko, joka oli ennestään naimisissa Paavo Väyrysen miniäpuolen kanssa. Tämä puolestaan vapaa-aikoinaan vakoi Iikka Suomisen adoptioanopin toimia Naton laskuun.

— Kohta kai tässä ei voi luottaa enää Ahti Karjalaiseenkaan, huokaisi Mauno Koiviston isoäiti apeana.

— Anteeksi, kukahan tämä Ahti Karjalainen on, uskalsi Kane kysyä muina miehinä, ikään kuin ohimennen, välinpitämättömäksi tekeytyen.

— No mutta, hänän on Atanas Tilevin appi, kaikkihan sen jo tietävät, vaikka asiaa onkin yritetty pitää salassa, naurahti Mauno Koiviston isoäiti.

Siinä se tuli! Silmänräpäyksessä Kane hävisi futuristidiskosta, viipotti takaisin kotiinsa ja ilmoitti voitonriemuisena portaille edelleen kyhjöttävälle Salaperäiselle Saksalaiselle:

— Ahti Karjalainen on Atanas Tilevin appi!

— Voi pärkele, sitä hän minä jo epäilinkin, huudahti saksalainen innoissaan ja latoi Kanen kouraan miljoona Saksan markkaa. — Kiittimulle riitti, OK, hän touhotti ja hyppäsi regeen karauttaakseen ne livaljakollaan kohti uusia seikkailuja.